

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžfk/46/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015201532
Dátum vydania rozhodnutia: 14.01.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančeník
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1015201532.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Mgr. Viliama Pohančeníka (sudca spravodajca) a sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: G., zastúpený: JUDr. Eugen Kostovčík, advokát, Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/19198/2015-77 zo dňa 25.08.2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/279/2017-50 zo dňa 10.05.2018, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Daňovému úradu Žilina žalobca dňa 16.12.2014 doručil návrh na nariadenie obnovy konania z úradnej moci vo veci rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR č. I/228/8291-50999/2009/993168-r zo dňa 07.05.2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Kysucké Nové Mesto č. 655/230/14459/09/Dudo zo dňa 10.07.2008, ktorým bol znížený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za august 2007 o sumu 422.561,- Sk. Ako dôvod nariadenia obnovy konania z úradnej moci mala byť v zmysle § 75 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „daňový poriadok“) skutočnosť, že rozhodnutie Daňového riaditeľstva č. I/228/8291-50999/2009/993168-r zo dňa 07.05.2009 bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé. Navrhol Finančnému riaditeľstvu SR z úradnej moci vydať rozhodnutie a nariadiť obnovu konania.

2. Finančné riaditeľstvo SR podľa § 62 ods. 1 písm. e) daňového poriadku rozhodnutím č. 1100308/1/17733/2015 zo dňa 16.01.2015 zastavilo daňové konanie vo veci návrhu žalobcu ako účastníka konania na nariadenie obnovy konania z dôvodu, že lehota na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 75 ods. 4 daňového poriadku nebola dodržaná. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol rozhodnutím č. MF/19198/2015-77 zo dňa 25.08.2015 (ďalej aj

len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 58 ods. 1 daňového poriadku, podľa ktorého daňové konanie sa začína na návrh účastníka daňového konania, alebo z podnetu orgánu príslušného konať vo veci. Uviedol, že podľa § 58 ods. 3 daňového poriadku, ak daňové konanie začína z podnetu orgánu príslušného konať (t. j. z úradnej moci), konanie sa začína dňom, kedy tento orgán vykonal voči daňovému subjektu prvý úkon. V predmetnom prípade Finančné riaditeľstvo SR z úradnej moci nenariadilo obnovu konania, nevykonalo v tejto veci úkon voči daňovému subjektu - žalobcovi, naopak tento podal návrh na obnovu konania a toto podanie bolo podľa svojho obsahu správne posúdené ako návrh na obnovu konania. Daňový subjekt však nedodrжал zákonnú lehotu na podanie návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 75 ods. 4 daňového poriadku.

II.

3. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, v ktorej namietal, že rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávne interpretovaného a posúdeného skutkového a právneho stavu. Dôvodil, že z jeho návrhu zo dňa 16.12.2014 jednoznačne vyplýva, že žiadal o obnovu konania z úradnej moci. Toto podanie spĺňalo všetky náležitosti podľa § 13 ods. 3 daňového poriadku a z jeho obsahu bolo zrejmé, kto ho podáva, v akej veci, čo navrhuje, ako aj dôvody, prečo navrhuje obnoviť konanie z úradnej moci. Namietal, že zastavenie konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) daňového poriadku z dôvodu, že zmeškal lehotu uvedenú v § 75 ods. 4 daňového poriadku, nemá oporu v zákone, pretože dodržanie lehôt uvedených v § 75 ods. 4 daňového poriadku by sa posudzovalo iba v prípade, ak by ako účastník konania návrhom zo dňa 16.12.2014 navrhoval, resp. žiadal povoliť obnovu konania. V zmysle zásady zákonnosti je potrebné interpretovať aj § 3 ods. 6 daňového poriadku. Ani zásada formulovaná v § 3 ods. 6 daňového poriadku neumožňuje daňovým orgánom vykladať úmysel konajúcej osoby inak, ako tento úmysel vykladal účastník konania. Nesprávna aplikácia § 3 ods. 1 a 6 daňového poriadku v konečnom dôsledku viedla k porušeniu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, pretože štátne orgány nepostupovali v rozsahu a spôsobom, ktorý stanovuje daňový poriadok a vlastnou úvahou zmenili obsah a právnu klasifikáciu podania žalobcu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe nesúhlasil s tvrdením, že žalobca nežiadal povoliť obnovu konania, ale navrhoval nariadiť obnovu konania z úradnej moci a Finančné riaditeľstvo SR bolo povinné nariadiť obnovu konania z úradnej moci. Uviedol, že z § 75 ods. 1 daňového poriadku vyplýva, že daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím sa obnoví buď na návrh účastníka konania (dispozičný úkon) alebo z úradnej moci. V predmetnom prípade Finančné riaditeľstvo SR z úradnej moci nenariadilo obnovu konania, nevykonalo v tejto veci úkon voči daňovému subjektu, naopak daňový subjekt podal návrh na obnovu konania doručený dňa 16.12.2014 do elektronickej podateľne. Takéto podanie bolo vzhľadom na obsah podania (§ 3 ods. 1 a 6 daňového poriadku), správne posúdené ako návrh na obnovu konania podľa § 75 daňového poriadku. Návrh alebo žiadosť o nariadenie obnovy konania z úradnej moci účastníkom konania daňový poriadok nepozná.

5. O žalobe rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/279/2017-50 zo dňa 10.05.2018 tak, že ju zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

6. Krajský súd v odôvodnení rozsudku citoval § 3 ods. 1, 6, § 62 ods. 1 písm. e), § 75 ods. 4 daňového poriadku a konštatoval, že jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Zákon tu má na zreteli nielen tzv. formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované ako mimoriadne prostriedky, medzi ktoré patrí aj obnova konania, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť rozhodnutia. Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania, sa vyžaduje splnenie zákonných dôvodov, vrátane zákonom stanovených lehôt. Daňový poriadok v § 75 ods. 1 jednoznačne definuje, že daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím, sa obnoví na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci za podmienok uvedených pod písmenom a), b), c) citovaného ustanovenia. Argumentácia žalobcu nie je akceptovateľná z dôvodu, že by umožňovala narušiť zákonnú úpravu mimoriadnych opravných prostriedkov a neprípustne rozšíriť možnosti podania návrhu na

obnovu konania na základe návrhu účastníka konania takým spôsobom, ako v danom prípade žiadal žalobca. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že nežiadal povoliť obnovu konania, ale navrhoval nariadiť obnovu konania z úradnej moci a Finančné riaditeľstvo SR bolo povinné obnovu konania nariadiť z úradnej moci, pretože daňový poriadok taký spôsob konania správcu dane vo vzťahu k začatiu obnovy konania neupravuje a možno povedať, ani nepovoľuje. Správnosť postupu žalovaného vyplýva aj z § 58 ods. 2 daňového poriadku, podľa ktorého daňové konanie je začaté dňom doručenia podania daňového subjektu orgánu príslušnému konať vo veci alebo dňom, keď daňový subjekt na výzvu tohto príslušného orgánu doručil doplnenie podania. V preskúmvanej veci o daňové konanie začaté podľa § 58 ods. 3, ktoré stanovuje, že ak daňové konanie začína z podnetu orgánu príslušného konať vo veci, konanie sa začína dňom, keď tento orgán vykonal voči daňovému subjektu alebo inej osobe, voči ktorej je podľa tohto zákona oprávnený konať, prvý úkon, nejde. Návrh na obnovu konania bol doručený dňa 16.12.2014 do elektronickej podateľne Finančného riaditeľstva SR žalobcom a teda v danom prípade ide o obnovu konania na základe návrhu účastníka konania.

7. Zákon upravuje možnosť podať návrh na obnovu konania (dispozičná zásada) účastníkom konania a možnosť správne orgánu začať konanie z úradnej moci (zásada oficiality). Žalovaný súladne so zákonom vyhodnotil podanie žalobcu podľa obsahu. Obnova konania je prísne formalizovaným inštitútom mimoriadnych opravných prostriedkov, ktorý neumožňuje taký extenzívny výklad v rámci jeho aplikácie vo vzťahu k otázke začatia obnovy konania, ako požadoval žalobca.

8. Lehota pre podanie obnovy konania vo veci rozhodnutia č. I/228/8291-50999/2009/993168-r zo dňa 07.05.2009, právoplatného dňa 04.06.2009, bola dňa 16.03.2014, t. j. tri roky od 04.06.2009 a 649 dní (počet dní, počas ktorých lehota neplynula). Žalovaný správne uzavrel, že žalobca nedodrжал zákonnú lehotu na podanie návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 75 ods. 4 daňového poriadku a pre uvedený dôvod došlo k zastaveniu konania. Krajskému súdu sa konanie žalobcu javilo ako účelové, pretože takýmto postupom by v podstate dochádzalo k obchádzaniu zákona v súvislosti s dodržaním zákonom stanovených lehôt na obnovu konania.

III.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť a navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že kasačný súd zruší rozhodnutie žalovaného.

10. Namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „S.s.p.“). Podľa § 75 ods. 1 písm. b) daňového poriadku daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím, okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo alebo zrušilo mimo odvolacieho konania podľa § 77 ods. 3, sa obnoví na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci, ak rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Právomoc priznaná správne orgánu nemá povahu exkluzívneho právneho privilégia, ale zahŕňa povinnosť uplatňovať ju v súlade s účelom, na ktorý mu bola zverená. Správna úvaha orgánu štátnej správy týkajúca sa splnenia zákonných podmienok na začatie konania alebo na úradný postup z vlastnej iniciatívy nemá charakter absolútnej (voľnej) úvahy, ale je ohraničená zákonom. Samotná existencia takejto právomoci orgánu verejnej moci v sebe zahŕňa nielen oprávnenie, ale aj povinnosť začať uvedené konanie, ak je dostatočne preukázané, že boli splnené zákonné podmienky na jeho začatie (III. ÚS 343/07 z 20.01.2009). Z uvedeného je možné prijať právne relevantný záver, že ak sú splnené podmienky § 75 ods. 1 písm. b) daňového poriadku, zásada oficiality nedáva možnosť správne orgánu začať konanie z úradnej moci, ale ide o povinnosť obnovu konania z úradnej moci nariadiť. Žalobca zdôraznil, že dôkazom preukazujúcim odôvodnenosť návrhu na nariadenie obnovy konania z úradnej moci podľa § 75 ods. 1 písm. b) a § 75 ods. 5 daňového poriadku bol znalecký posudok znalca z odboru drahých kovov C.. V. C. M. č. 04/2014 zo 17.07.2014, ktorým už od 21.08.2014 disponovalo Finančné riaditeľstvo SR. Žalobca v návrhu o nariadenie obnovy konania z úradnej moci neobchádzal zákon, práve naopak, žiadal Finančné riaditeľstvo SR aby postupovalo podľa zákona, teda aby z úradnej moci nariadilo obnovu konania. Súdu sa konanie žalobcu javí ako účelové, no nezákonnosť, resp. nečinnosť Finančného riaditeľstva SR ostala bez povšimnutia.

11. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Afs 31/2005-57 z 24.01.2006, kde súd v súvislosti so zásadou oficiality uvádza, že pod pojmom „vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy“ je potrebné rozumieť akýkoľvek spôsob nadobudnutia informácií do dispozičnej sféry správneho orgánu o skutočnosti, ktorá môže byť pre výsledok konania rozhodujúca. Ak je uvedená informácia obsahom správneho spisu, je nutné ju nepochybné považovať, že vyšla najavo. Znalecký posudok znalca C. V. C. M., z ktorého vyplývalo, že rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR zo 07.05.2009 bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, sa do jeho dispozičnej sféry dostalo už 21.08.2014 a Finančné riaditeľstvo SR bolo povinné konať, teda z úradnej moci nariadiť obnovu konania. Princíp právnej istoty a rešpektovanie základnej idey mimoriadnych opravných prostriedkov je v právnom štáte naplnené najmä tým, že štátny orgán pri striktnom splnení zákonných podmienok stanovených daňovým poriadkom pre obnovu konania, má povinnosť konať z úradnej moci bez ohľadu na návrh účastníka konania.

IV.

12. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe.

V.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 445 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

14. Kasačný súd najskôr považuje za potrebné uviesť, že krajský súd podrobne opísal skutkový stav veci, citoval správne ustanovenia právnych predpisov, ktoré už kasačný súd opakovať nebude a v plnom rozsahu na tieto časti preskúmaného rozsudku poukazuje. Kasačný súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu, preto naň odkazuje, a aby zbytočne neopakoval detaily skutkového stavu a argumentáciu krajského súdu, obmedzí sa iba na rozvinutie niektorých jej častí a uvedie svoje dopĺňajúce závery.

15. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz ľubovôle (svojevôle) v činnosti štátnych orgánov. Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej sa do určitého výsledku spoliehali.

16. Obnova konania je opravným prostriedkom pri správe daní, ktorý slúži na nápravu skutkových omylov už právoplatného rozhodnutia. Využitím tohto inštitútu sa daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím obnoví - a to na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci (okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo alebo zrušilo mimo odvolacieho konania podľa § 77 ods. 3 daňového poriadku). Obnova konania sa povoľuje vtedy, ak sa obnovy domáha účastník konania a iba v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok. Ak však podnet na obnovu konania iniciuje správca dane z úradnej moci (z vlastného podnetu), obnova konania sa nariaďuje. V oboch prípadoch však musí dôjsť k naplneniu zákonom taxatívne stanovených dôvodov.

17. Lehota na podanie návrhu na obnovu konania je 6-mesačná a začína plynúť dňom, keď sa účastník konania preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy konania (musí sa o dôvodoch dozvedieť, nestačí iba fakt, že o týchto dôvodoch mohol alebo mal vedieť). Účastník konania však môže návrh na obnovu konania podať najneskôr do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (táto 3-ročná lehota začína plynúť dňom, kedy rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť). Je potrebné dodržať obe lehoty súčasne, ich predĺženie nie je možné a nemožno ani odpustiť ich zmeškanie.

18. Pri kvalifikácii akéhokoľvek konania nemožno opomenúť jeho účel a je nutné ho posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Orgány aplikujúce právo musia pri svojej činnosti postupovať tak, aby interpretačné a aplikačné problémy riešili s maximálnou mierou racionality. Právny normatívny systém totiž predstavuje iba jeden zo spôsobov riešenia spoločenských konfliktov, ktorý nie je možné od ostatných systémov celkom oddeliť (a nebolo by to ani zmysluplné) a preto tak pri myšlienkových postupoch v oblasti práva nie je možné abstrahovať od všeobecne platných pravidiel a predstáv. Rozhodnutia vo veci konajúcich správnych orgánov sú konzistentné a ich argumenty podporujú príslušný záver.

19. Daňový poriadok v § 75 ods. 1 jednoznačne definuje, že daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím, sa obnoví na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci za podmienok uvedených pod písmenom a), b), c). Zákon umožňuje účastníkovi konania podať návrh na obnovu konania (dispozičná zásada) a jednak dáva právomoc správne orgánu začať konanie z úradnej moci (zásada oficiality). Je zrejmé, že z dôvodu straty prekluzívnej lehoty žalobca nepomenoval svoj podaný návrh ako návrh na obnovu konania a nežiadal jej povolenie, ale účelovo v snahe obísť zákonné lehoty podal návrh na nariadenie obnovy konania z úradnej moci. Správne orgány v súlade so zákonom vyhodnotili podanie žalobcu podľa jeho obsahu. Obnova konania je prísne formalizovaným inštitútom mimoriadnych opravných prostriedkov, ktorý neumožňuje taký extenzívny výklad v rámci jeho aplikácie vo vzťahu k otázke začatia obnovy konania, ako žiadal žalobca. Daňový poriadok nezmocňuje daňový subjekt na taký úkon, v súvislosti s ktorým by boli nutne spojené právne následky začatia konania na nariadenie obnovy konania. Ak by totiž malo ísť v prípade takýchto podaní daňových subjektov o povinnosť obnovy konania z úradnej moci nariadiť, potom by ustanovenia ohľadne povolenia obnovy konania na návrh účastníka konania boli v zákone nadbytočné. Správne teda krajský súd uviedol, že konanie žalobcu sa javí ako účelové s tým, že takýmto postupom resp. spôsobom uvádzaným žalobcom by v podstate dochádzalo k obchádzaniu zákona v súvislosti s dodržaním zákonom stanovených lehôt na obnovu konania. V prípade návrhu účastníka konania na nariadenie obnovy konania z úradnej moci neexistuje povinnosť správneho orgánu obnovu konania z úradnej moci nariadiť.

20. Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok nie je generálne použiteľný a je možné ho uplatniť len vo výnimočných prípadoch a za striktného splnenia zákonných podmienok stanovených daňovým poriadkom práve z dôvodu rešpektovania základnej idey mimoriadnych opravných prostriedkov vychádzajúcej z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len výnimočne. Žalobca samozrejme mal právo poukázať, že podľa neho sú splnené podmienky na mimoriadne opravné konanie, pričom naozaj je v zásade jedno, z akej sféry sa správne orgánu dostane takáto informácia. Ak však malo ísť len o podnet pre správny orgán na vykonanie správnej úvahy či nariadiť obnovu konania, a správny orgán vo veci podľa žalobcu zostal nečinný, mohol sa domáhať ochrany proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Potom by ale platilo, že o návrhu žalobcu zo dňa 16.12.2014 bolo zbytočné rozhodovať s poukazom na uplynutie prekluzívnej lehoty. V každom prípade však boli vydané rozhodnutia preskúmané a žalobcovi nebolo upreté právo na prístup k súdu. Nemožno pritom obísť ani skutočnosť, že nič nebránilo žalobcovi zadovážiť si znalecký posudok už skôr, ešte pred uplynutím prekluzívnej lehoty, či ešte v samotnom základnom daňovom konaní.

21. Kasačný súd musí konštatovať, že hoci inštitút časovo podmieneného uplatnenia nárokov sa síce môže zdať často subjektívne nespravodlivý, jeho finalita by však nemala zatieniť základnú ústavnú hodnotu, a totiž, že prináša do spoločnosti stabilitu a istotu (na oboch stranách daňového vzťahu). Z požiadavky právnej istoty vyplýva, že po uplynutí lehoty stanovenej zákonom, a teda v zásade predvídateľnej lehoty, má prednosť zachovanie statu quo, aj keď prípadne nezákonného, pred absolútnou materiálnou spravodlivosťou. Ak je pre uplatnenie určitého procesného inštitútu (tu obnovy konania) potrebné splniť určité zákonné podmienky, ktoré majú svoj rozumný účel, a síce poskytnúť uplynutím určitých lehôt právnu istotu dotknutým osobám, nemožno na ich splnenie rezignovať poukázaním na potrebu materiálnej spravodlivosti.

22. Kasačný súd sa zamýšľal aj nad zásadou - v pochybnostiach v prospech (in dubio mitius). Predpokladom aplikácie tohto princípu, a teda miernejšieho postupu (mitius), je však naplnenie jeho hypotézy vyjadrenej slovami in dubio. Tento princíp sa vzťahuje na prípady, keď norma je neurčitá a umožňuje dvojaký výklad, teda vzbudzuje pochybnosti o svojom obsahu, a zároveň tieto výklady sú argumentačne porovnateľne obhájiteľné. Za týchto podmienok je potom potrebné sa prikloniť k výkladu miernejšiemu, teda takému, ktorý je šetrnejší k ústavne zaručeným právam a slobodám. Výklad rozhodných ustanovení v posudzovanej veci však kasačný súd považuje za jednoznačný a nevzbudzujúci pochybnosti o svojom obsahu. Uvedená zásada sa neuplatní tam, kde pluralita možných výkladov vzniká len na základe rozdielneho právneho názoru súdu a účastníka konania, pretože potom by sa samotný súdny prieskum stával úplne formálnym a musel by prakticky vždy viesť k vyhovaniu návrhu.

23. Správca dane aj daňový subjekt musia mať stanovené formálne rovnaké procesné obmedzenia, za ktorých môžu dosiahnuť zmenu právoplatne vymeranej dane. Sťažovateľ ako daňový subjekt sa naopak nemôže pod pláštikom ochrany svojich ústavne garantovaných práv (ktoré správca dane pochopiteľne nemá) domôcť toho, aby bol tento vyvážený vzťah narušený, t. j. aby po uplynutí svojich prekluzívnych lehôt úspešne navrhoval nariadenie obnovy konania z úradnej moci.

24. Na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje žiadny zo sťažnostných bodov kasačnej sťažnosti za opodstatnený a preto rozhodol podľa § 461 S.s.p. o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

25. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. nepriznal a žalovanému ich nepriznal, pretože mu právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

26. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.